

Tanker og betragtninger under en cykeltur i Hammer Bakker...

Man vågner en tidlig morgen, huset ligger stille hen, og de øvrige indvånere befinder sig endnu i Morfeus arme. "Menneske, hvad venter du på? solen skinner, og det er sommer nu. Ud af fjerene og husk på, hvad du lovede dig selv i går".

Stille kommer man i tøjet og lister ud af huset i følge med en ivrig, spilvågen Springer Spaniel, der altid er parat til at følge sin herre uden for hus og haves noget afgrænsede område. Vi går hen over gårdspladsen, ind i garagen og forbi det lakskinnende, benzinosende monstrum af et køretøj, hvori man dagligt under kørsel hendsidder i let krumbøjet og anspændt stilling - årvågen og given agt på, hvordan man bedst klarer de ofte farlige og pludselige trafiksituationer, der pludselig opstår... simpelthen forsøger at overleve.

Hunden logrer med halen og ser på mig, for den elsker nemlig at blive transporteret rundt, siddende behageligt på vognens bagsæde og kigge ud på sine firbenede venner, der måske ikke har samme privilegium. Men i dag skal vi nyde turen sammen på en helt anden måde. Vi tar nemlig cyklen - dette så ofte miskritiserede men energibesparende befordringsmiddel, som vistnok bruges alt for lidt i den travle hverdag. For i vor tid gælder det tilsyneladende kun om at komme hurtigst muligt frem ved hjælp af større og større antal motoriserede hestekræfter, der anbringes i mere eller mindre skrøbelige blikasker - også kaldet biler....

Det er på sin vis frygtelige kræfter, som på denne måde overlades til ofte ukyndige eller ubesindige mennesker, der let lader sig fartberuse og herunder mister kontrollen over dette "energibundt" af maskinkraft, som pludseligt kan forvandles til et dødens redskab på landevejene....

Vi skal heldigvis ikke på de almindelige veje i dag, min hund og jeg, men på cykeltur i de skønne Hammer Bakker, hvor der næsten altid findes en vidunderlig fred og ro. For her må de motoriserede til dels give op på grund af ikke særligt gode kørselsforhold, hvilket efter min og andre natur elskerers opfattelse må betragtes som et stort gode, der forhåbentligt må kunne bevares fremover.

Morgenstilheden ligger endnu hen over landskabet, og kun enkelte af de motorkørende bringer forstyrrelse, inden skov og bakker opsluger os.

Det går nu op ad snoede og sandede veje, hvorfor der må trædes hårdt i pedalerne. Hjerter og lunger kommer i livligt funktion - man føler rigtig glæden og tilfredsheden ved at yde den personlige indsats, der skal til for at komme frem gennem det noget ujævne terræn. Og der er virkelig skønt og fredeligt her i bakkerne. Ingen larm og støj eller andre nervebelastende lyde, kun naturens egne stemmer høres: Fuglesangen er forlængst begyndt - et mangestemmigt kor lyder rundt omkring os, og overturen til morgenkoncerten kan nydes i fulde drag....

Og hunden har det også godt. Årvågen og sprælsk snuser den rundt i græsset, hvor den af og til får farten af et eller andet spændende. Så tror den, at noget

skal opspores forude og sætter af i et spring, men ak og ve' - snoren strammes, den må pænt følge sin herre og nøjes med "duften fra stegen".

Vi er så nået op, hvor udsigten sydover giver et vidunderligt, naturskønt billede af grønne marker, isprængt farveklatter af røde og sortbrogede malkekøer, som brøler deres form for morgensang.

Og i horisonten skimtes den blånende fjord med enkelte skibe, som stævner ud mod det åbne hav eller er på vej ind til storbyens havn - lastet med spændende gods fra fjerne lande...

Det er faktisk vanskeligt at løsrive sig fra et så festligt og betagende farvesymfoni, som naturen her har tryllet frem på sit kæmpelærred - og man skal end ikke betale for oplevelsen.

Men kursen må ændres, vi skal tilbage til dagligdagens mange gøremål. Hurtigt går det nedad gennem sandede hjulspor, der i tidligere tider var alfar vej for den lokale befolkning men også blev benyttet af landets

konge, når han drog nordenfjords for at lade sig hylde - eller når han kom til landsdelen som en ikke særlig velset gæst for at opkræve skat blandt sine undersåtter.

Snart er vi igen på asfalten, hvor en af landevejens osende og larmende transportmidler, en tankvogn - kommer os i møde, fuldstødt med nymalket mælk, som kort forinden blev kørerne forløst - også ved mekanisk udførelse. Idyllen med de hestetrukne vogne, som i tidlige morgentimer stævnede mod landsbyens mejeri, har længe været en saga blot...

Nu ikke falde hen i drømme om svundne tider. Udviklingen må gå sin gang og komme til os med sine mange tilbud - gode såvel som dårlige, der alle kan være nok så besværlige at administrere på en for menneskeheden forsvarlig og hensigtsmæssig måde.

Men, oh cykel, godt jeg har dig. Du bærer mig stadig og ukomplimeret rundt i ledige stunder gennem bakker og dale og sørger samtidig for, at min kondi er nogenlunde i orden. Eller udtrykt med digteren P. Sørensen-Fugholms ord, da han for mange år siden skrev "Ode til min Sykkel":

"Dit Hjuls Musik forværrer mig, men gi'r mig Kraft og Mod, og ingen sinde synes jeg, at jeg har traadt i no'et saa herligt som i din Perdahl, halløjsa, hvor den skæ'r henover Bakke, ned af Dal med allerhøjste Gear".

(Ans-)

